



**השריפה ברחוב אילת**  
הצמיגים נדלקו

הרב בפני השופט משה פרץ, שאישר לו ערבות בסך 50 ל"י עד פסקהדין.

אולם כאן נתקל הרב בכעייה ממורה: איש מן החרדים שמילאו את פרודור בית-המש" פט לא רצה להוציא מכיסו סכום כה גדול. הבעייה נפתרה רק כאשר נשלח אדם למאה" שערים, הביא את הכסף. בלוי עצמו חיכה באדישות, אמר בחיוך: "לא איכפת לי אפילו אם שאשר כאן. הרי אין זו הפעם האחרונה."

### בית-חרושת לנסים

גלילה קלונס התכוננה ללכת לישון. היא הציעה את המיטות בביתה הקטן ביפו. יצ"א אל המסדרון, כיבתה את האור, פרצה בזעקת-אימים: תמונת-ישו, מסוג התמונות השכיחיות בבתי הנוצרים-אורתודוקסים, ה"ת אפ"ה אור מופלא.

כעבור דקות ספורות, כאשר פגה במקצת התדמיה, מיהרה גלילה להעיר את בתה קליאו: "אירע נס גדול: תמונת הצלב כאורה!" קליאו התחסה לסיפור המגומגם באדישות: היא חשבה שאמה הזקנה (50) שקועה שוב בהיות, השכיחות אצלה מאז שיכלה את בעלה ובה במלחמה. רק לאחר המצאה וראתה את התמונה שוכנעה, כרעה ברח, והתפללה בדבקות.

**המדע לא הכזיב.** במשך שלושת ה"י מיז הבאים שתקו בני משפחת קלונס כדי גים: הם חתרו כי זעם אלוהים יונחת עליהם, אם יגלו כי תמונה, הנמצאת בידיהם למעלה מעשרים שנה, החלה מאירה לפתע.

אולם סוד כזה אינו יכול להישאר כמוס. ביום השלישי לאחר שסיפר בנה של גלילה, אלכס, העובד כנהג בתל-אביב, לאחד מידי דיו על התמונה, נתמלא הבית הקטן המוקד אדם: כוהנים, יהודים, מוסלמים, נוצרים, ועונאים, עולי רגל מרמלה, לוד, חיפה ועכו. הכמרים התפללו לפני התמונה במשך 24 שעות, אחר העבירה לכנסיה היוונית.

אולם השבוע התעוררו בליכס של כמה מראשי העדה היוונית חששות כבדים: הם חששו שהנס אינו נס כלל. הדרך הטובה ביותר לברר זאת היתה לפנות אל הסמכות המדעית הגבוהה ביותר בישראל. שלושה אנשי-ד"ר יוניים, בתוכם הכומר פילומניס וגבאי-הכנסיה אליהו בארה, הוזמנו מונות, העמיסו עליה את התמונה, נסעו למכון וייצמן ברחובות.

אנשי-המכון לא הכניבו. ד"ר הירשברג שבדק את התמונה פיענח את המסתורין תוך שעה קלה: מתחת לשכבת הצבע של התמונה נמצאה שכבה דקה של זרח. ברבות השנים, לאחר שנשתחק הצבע, החל

התעשיינים הפרטיים לא היו היחידים שקינאו. הקינאה במפעלי-הענק ההסדרתיים של חיפה וסביבותיה אחזה גם ב"מנהלי סולל-בונה בדרום הארץ ומרכזה, ער ררה אותם להקים מפעלים דומים. אחד המפעלים: בית חרושת חמת בנחלת-יצחק.

**חמש מחלקות.** הלל הכהן (לא קרובו של דוד הכהן), מנהל סולל-בונה במרכז הארץ, שז את עיניו על מפעל חמת עזר לפני שנים מספר החליט להפכו למפעל שלא יפיל בגודלו ממפעלי חיפה. הוא חקר שטח אדמה גדול מרשות-הפיחות, הקים מבנים חדשים. לאחר שהושקעו מיליון ומאה אלף ל"י במבנים ומיליון ל"י נוספות בציוד חדיש, הפך חמת למפעל ענקי, ה"מ ע"כ 400 עובדים, כולל חמש מחלקות:

- מחלקה ללבנים ומכשירי-עזר לעבור דוח-בינין. עוסקת עתה בהקמת מבנה הפ"דה לבית התזמורת הפילהרמונית.

- מחלקת ארמטורות וסוללות ברזים.

- מחלקת פירולו המייצרת צירים ומג"עולים, המספקים גם כל צרכיה של סולל-בונה, מיוצאים גם לתורכיה.

- מחלקה לייצור-מסמרים, שהנחיתה מהלומה ניצחת על קרטלי-המסמרים הפרטיים.

- מחלקה לייצור כל-ישראל, שנוצרה הן שותפות עם הון פרטי.

השבוע, כאשר סיירו עתונאים על-פני בת-המלאכה הנרחבים של חמת, התפעלו מהיקף-הייצור, הופתעו בהיותו להם כי זוהי רק התחלה: מנהל-המפעל, יצחק כהן, אחיו של הלל, גילה להם כי תוך חודשים מספר יוקם ליד המפעל מוסך משוכלל, בשיתוף-פעולה עם אש"ה, יעסיק 250 עובדים נוספים.

## תולדות

### שמן למדורה

בסערה שהשתוללה על דפי העתונות השראלית לאחר רצח רמי רוזנברג בר-חובות (העולם הזה 888, בלטו שה ושמ גלים קטנים, אך טעונים האשמה כב"דה, שהיחסו נגד חבריו של הנרצח: עתה גים רבים ציינו כי אנשי התנועה המאור חדת עמדו ליד הקן, ראו את חברם עמי יוספון מוכה ואת רמי רוזנברג נדקר, לא גיבבו כלל.

אפשר שהגלים היו מת-פצים מבלי להש"איר עקבות, אילולא שלחו בוגרי קן הת

אולם אם נימת-ההבלגה שבגילוייה-הדעת עוררה סערה, הרי סופו האידיאולוגי-מנמק הסעיר את הרוחות כפל כפליים: אנשי הת"נועה המאוחדת הצהירו כי הם מכירים את כנופיות-התוקפים וכי הם לא התערבו ב"חיגרה מחשש שהדבר יגרום לשפ"ד"ם גו"ספ ומהוך כטחון שהמסורה תגיע למקום תוך רגעים ספורים.

השבוע, לאחר שנוכחו אנשי התנועה המ"אחדת כי גילוייה-הדעת הויק יותר מש"ה"עיל, נ"סו לשפוך שמן על הגלים הסוע"ריב, להסביר במכתבים לעהונות מדוע לא התערבו בראותם את רמי נדקר: "נאמר כי עמדנו מן הצד כאשר נדקר רמי ז"ל. אפשר להסיק מזה כי הרוצח הכריז בקולו קולות כי הוא הולך לדקור את רמי — ואנו עמדנו ולא עשינו דבר. האמת היא שאף אחד מאלה, שנוכחו במקום באותו ערב לא ראה את הסכין לפני הדקירה, או לא"חריה."

אפשר שאנשי התנועה המאוחדת לא הב"חו בו בסכין הרוצחנית, אבל ברור שהם לא הבחינו במשהו אחר: התוספת לגילוי ה"דעת היתה יציקת שמן על מדורה, לא על סערה.

## מסתורין

### על צלחות וכדורים

"ראיתי צלחת מעופפת", בישרה כותרת רעשנית על זמאורע הגדול של השבת, ל"קוראי דבר. בעל הכתבה, שנתפרסמה בע"מוד הראשון והשתרע על שני טורים, היה מיכאל בר, סגן עורך אומר.

"עמדתי על מרפסת ביתי שביד אליהו ולפתע ראיתי חפץ מזור בצורה אליפסואידית טס מכיון צפון מורת... — הרבה סג"ר העורך בפרטי פרטים, כשהוא מעיד כעידו את מרבית תושבי יד-אליהו את "הד"ר פ. שעמד על מרפסת "וחמישה אחרים שצפו בנעשה מחלון הדירה."

אותה שעה — 19:27 של יום הששי שעבר — ערך עמוס וילנאי גדנע"אוויר בן 15 תמרוני-טייס מענין לעיני כמה עש"רות חברים ומכרים שהראספו בחצר-ביתו, בהזמנות החגיגית של יום הבר-מצוה לא"חיו דני. לאחר שתיים של אימונים ולימ"דים רצופים בגדנע"אוויר, ידע כבר עמוס בין השאר, להטיס כדורים פורחים המתרו"ממיז אל-על בעזרת גאז שניצר מבעירת בניזין רגיל, בקרקעיתם.

עמוס החזיק בידו האחת את הכדור ה"פורח וחברו "צ"מבליסט" הדליק את הבנ"זין. לאחר שניות אחדות התרומם הכדור, הגביה אל מעל לבתים והחזיק בכיוון דרו"ב מערב לכיוון מרפסתו של מיכאל בר, מרחק 200 מטר.

**כיוון מוצא צלחות.** "אמרתי לכם שזה יצליח" — קרא עמוס בקול מלא נצחון להוריו חבריו ומכריו שרק רגעים אחדים קודם לכן אמרו ש"לא כדאי" ו"תפרוץ דליקה" וב"פעם אחרת". "זה לגמרי לא מסובך" — סיכם ממש באותם רגעים בהם התוכחו מיכאל בר וידידיו אודות החפץ המזור שנעלם אי-ש"ש בכיוון שכונת-התק"וה.

"השכנים הראו לי את העתון" — ספר בחיזון עמוס, כשהוא רכון על כיו"ר-מלא צלחות-שאינן-מעופפות, לאחר שנתרוקן תוכנן בארוחת-הצהרים. "רצתי לדבר וספ"ר

מתברר שאין זו הפעם הראשונה שהכדור רם הפ"רחים של עמוס וילנאי משמשים נושא לכותרות עתוניים. לפני כשבועים ב"שר על המשמר הימצאותן של צלחות מעופפות בשכונת התקוה, המקורבת ליד איל"ו, בדיוק באותה שעה בה העיף עמוס עם חברו, כדורים מעופפים.

לשאר פגעי הסבע והאדם, בהז נאשם לאחרונה הגדנע"ע, נוסף השבוע פגע חדש לאי-קטן: צלחות מעופפות. לא נשאר אלא לתמוה מי אשם באותו פגע, בצ"פת, אר"צות-הברית, מנילה ויפן.

## אסונות

### צחנת הגומי

בן-ציון מאיר זינק ממקומו, ליד שולחן-הכתבה של בית-החרושת לגיפור-צמיגים הנצחון, הנמצא ברחוב אילת. יפו: באפו עלה ריח מבשר-רעות — ריחו של גומי חרוך. הריח לא הכזיב: הוא בא מכיון ערימת צמיגים ענקית, שהוקפה במסך-שזן. בן-ציון זינק אל הערימה, הפעיל את מכשיר-הכיכוי — לשחא. לא היתה לו ברירה אלא להזעיק את הכבאים.

שש דקות לאחר מכן כבר נבצאה במקום מכונת-הכיכוי הראשונה. בעקבותיה באו אר"בע מכוניות נוספות. אולם הלהבות לא שמו לב למחזה האנושי, שהסתער עליהן, הוסיפו לזלול את הצמיגים, סיכנו את כל גוש הבני"נים על חנויותיו, בית-הדפוס והנגריה שבו. רקע הדליקה התברר במקצת רק לאחר ש"הגיעו למקום קציני משרטה גבוהים ונציג חברת-הביטוח ליגל, בה בוטח בית-החרושת: המקום לא התאים כלל להקמת בית-חרושת לגיפור צמיגים. דיירי הסביבה ידעו זאת עוד לפני הדליקה, הריצו מחאות נואשות לעי"רייה, התריעו על הסכנה של החזקת גומי דליק בסביבה סיאנת, מלאה בתי-מגורים.

העירייה לא שמה לב למחאות, ממש כשם לעתה לא שמו הלהבות לב להחום שבין בית-החרושת למוסדות הסמוכים: לבית-ה"דכוס הסמוך נגרם נזק של אלפי לירות, ל"אחר שהושחת מלאי הנייר שבו על ידי זרמי-המים העזים.

במשך כל היום נאספו המונים ליד בית-הח"רושת הבורע, שאפו אל קרבם את צחנת-ה"גומי, עקבו אחרי מאמציה-שהוא של הכבאים. דבר אחד עליו את כולם: שש חביות סר"לר שעמדו על גג בית-החרושת והדוד העני"קי שלו לא ניווקו כלל. היתה זאת הוכחה נוספת ליעילותם של כבאי תל-אביב, שהצלי"חו לאתר את האש, להציל את גושי-הבניינים כולו.

## הארץ

בין הנושאים ברצה... יעקב אליהו, בן 727 (על המשח"ר).

אסתר מ, נתיב-הלי"ה. כזכור, נפתח נגדו תיק קודם ב"אשמת אונס בתו של צלאח אל-דין. נמצא מלאי של משקאות יקרים, שניגנו לפני זמן מה ממלון דמת"אביב. (ידיעות אחרונות).

אורה פינק, תל-אביב. סימפוניית הנגבים.



**אליהו בארה וישו הזורח**  
הנס התפוצץ

נועה המאוחדת הרחובותית, מיד לאחר המקרה, גילוי דעת מפורט לעתיונות.

**איש לא עזר.** בגילוייה-הדעת תיארו עי"ראיה את תיגרת-הדמים לכל פרטיה, ה"גישו כי אנשי תנועת-הנוער כמעט ולא הגיבו על התגרות. אחד מחבריהם שניסה להשיב מידה כנגד מידה הוכה קשות, נא"לץ לבלוז את פיו כשזרועו נקועה וא"דזת משינוי שבורות. גם בתיאור החיגרה בין כנופיית התוקפים וחניך הפנימיה הצב"ית, עמי יוספון, מודרך התנועה המאוחדת היכה אף הוא קשות, אך העדיף "מסיבות שונות" שלא להגיב בכוח.

הזרחן להופיע ולהאיר באפלה. מחקר היס"טורי קטן הסביר גם את מציאות הזרחן: התמונה היפואית היתה אחת מרבות שיוצרו לפי שלושים שנה עלידי בית-חרושת צ"ר כתי לפי מתכונת דומה — לייצור נס.

## משק

### קנאת-כוחנים

"אני תוחב את כל התעשייה הפרטית לתוך שרוול"י.

אימרה זו של דוד הכהן, ש שהיה מנהל סולל-בונה, המשמש כיום ציר ישראל ב"בורמה, היתה חריפה, אך מוצדקת: סולל-בונה ריכזו בידיה את כל התעשייה הכבדה